

Mészáros Botond versei

Az élet óceánján

-avagy egy matróz kínjai-

Az élet mély, sötét,
haragos óceán.
Én egy árva lélek:
hajótörött csupán.
Hajótörött vagyok,
pedig hajdan
nagy kapitány voltam
villám-fényes zajban.

Valamikor, régen,
én kormányoztam.
Azóta az óceánt
el is átkoztam.
Elvitte mindenem,
hullámsírban hajóm,
nedves dörgés eledelem,
minden napra valóm.

Csak tengődök, magány
közt. Magamhoz húzok,
azaz húznák egy rönköt,
de egyedül úszok.
Már nem bírom sokáig,
levegőért kapkodok,
zsibbadnak tagjaim.

Nem úszok: csapkodok.

S hol a felhők között
a napfény átragyog,
ott nyelik el testem
az elátkozott habok.

(2015. január-február, Szilágycseh)

A teremtmény

(*Jorge Luis Borge: Körkörös romok* című munkája alapján)

Csónakon jött, délről. Nem leli helyét.
Kótyagos mocsárban törtet. A szemét
lehunyja. Lábát a sás végig sérti,
nem tudja, miért megy, de mégis érti.

Fürge. Követi a célja szálait.
Szürke, koszos teste sötét árnyait
kába homály, tiltott varázsok érik,
lába nyomát hamu, parázs kísérik.

Sárban hemperegve vérzik és émelyeg,
így eltekeredve sem lelik kételyek.
Ima, s tusa után ráakad a romra.
Mintha tudná, hogy szent, rálép a koromra,

S míg kárhozva tépik kisdéd vágyai:
megálmodva vágyna istent játszani!
Felkúszik, elterül. Körbenéz ridegen,
elúszik fájdalma, fekszik az idegen.

Kényszeríti magát elnyomni az álmot,
bekeríti lassan mindazt, amit lát ott.
Kutat arra, ki jó, kutat az érettre,
olyanra, ki méltó a való életre.

Az álmok világát nem irányíthatja,
halálok között már csak lelkét kínlhatja.
De nem mehet tovább. Terve megfeneklett.
Mit sem tehet. Övé nem lehet teremtett.

Akit más álmodott, nem lehet sajátja,
a hibás munkának ára van. Már látja.
Élve eltemetés vezetni, mi káosz.
—...teremtése mégis közelít a mához...—

Végezni álmával! ezt fontolja már, így.
Képezni egy újat, mit csak ő irányít,
álmodni egy saját, rátermett fiút,
s találni egy utat, hol a valóba jut.

Hát az indák között megoldást kutat.
(Lám, az égi óra alkony fele mutat,
ő pedig nem álmod', még csak nem is alszik,
kövek közé mállott hangja mégsem hallszik'.)

Visszatér a romhoz, belátja, ez kudarc.
A tér, a kutatás, a milliányi arc,
mind köddé válik, hát szélnek is ereszti,
fél hónapon át a szemét csak mereszti.

Eljő a holdtölte. Révületbe esik,
mellőz minden valóst, amíg árnyak lesik.
Megformál egy szívet, egy tüdőt, csontvázat:
megformál egy holtat. Az ég ellen lázad.

Áthozni az álmat... Képes rá egy elem.
Átkozni a mindent Egyért. Nincs kegyelem.

A szobor: tüzes ló és tigris és vihar,
Meg persze rózsa, és bika. Reá rivall:

Csak a Tűz s ő tudja majd, hogy csupán szellem,
önmaga szemében is valódi jellem.
Kitanítja, hogy kell szentelni a tüzet,
alakítja. (s érzi, túl nagy árat fizet..)

Az álomban alvó álmodott felébred,
az álmodó pedig megbánja, amit tett.
Szívéhez láncolja hajadon reményét,
szened, hisz eldobja tulajdon gyermekét.

Mi lesz, ha megesik ami már vélhető:
Mi lesz majd, ha rájön, hogy nem is élhet ő?
Nyugtalan éjszakák között vak reményt fűz,
kétségek hajszolják, s eljön érte a Tűz.

Simogató lángok gyűrűbe fonódnak,
ringatózó tánccal a testén: vihognak.
Nem érti, miért nem fáj, hogy átkarolták?!
S most érzi, most tudja: őt is megálmodták.

(2015 decembere, Szilágycseh)